

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a Mgr. Petra Pospíšila ve věci

žalobce: **L. Š.**

proti

žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 9. 2016, č. j. KUZL 59074/2016, sp. zn. KUSP 50853/2016 ÚP-Vác,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Výše označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Otrokovice, odboru stavebního úřadu (dále jen „správní orgán prvního stupně“ či „stavební úřad“) ze dne 31. 5. 2016, č. j. SÚ/24472/2016/KRN. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo podle ust. § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním

plánování a stavebním řádu (stavební zákon) žalobci nařízeno odstranění stavby „ocelová konstrukce“ postavené na pozemku stavební parcela č. x (zastavěná plocha a nádvoří) v katastrálním území x, která byla provedena bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného stavebním zákonem.

2. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že stavební úřad poté, co bylo jeho předchozí rozhodnutí o odstranění stavby odvolacím orgánem zrušeno a věc byla vrácena stavebnímu úřadu k novému projednání a rozhodnutí, postupoval v souladu s právním názorem odvolacího orgánu a v následně vydaném rozhodnutí odstranil zjištěné nedostatky. Stavební úřad se nejprve zabýval posouzením, zda se v daném případě jedná z hlediska stavebního zákona o stavbu a dospěl k závěru, že ocelová konstrukce splňuje podmínky § 2 odst. 3 stavebního zákona. Takováto stavba pak je stavbou, která vyžadovala územní rozhodnutí nebo územní souhlas a rovněž stavební povolení nebo ohlášení. Na základě kontrolní prohlídky stavební úřad zjistil, že se nejedná o stožáry pro vlajky do výšky 8 m, které dle ust. § 79 odst. 2 písm. b) stavebního zákona nevyžadují rozhodnutí o umístění stavby, resp. územní souhlas, jelikož nebylo jednoznačné, k jakému účelu byla stavba užívána, zda jako stožár pro vlajku, nebo jako reklamní zařízení. Podle stavebního úřadu nelze tyto dva způsoby kombinovat nebo vzájemně doplňovat. Realizovaná stavba neodpovídá požadavkům na stožár pro vlajku a svými rozměry neodpovídá ani reklamnímu zařízení dle ust. § 79 odst. 2 písm. a) stavebního zákona. Odvolací orgán přezkoumáním prvostupňového rozhodnutí nezjistil, že by stavební úřad neprokázal, že se na pozemku nachází stavba ocelové konstrukce. Tvzení žalobce, že předmětná stavba je solitérním vlajkovým stožárem v počtu 2 ks a na nich umístěným reklamním zařízením o ploše 0,06 m², považuje žalovaný za tvrzení účelové, jehož cílem je pouze snaha žalobce odvrátit povinnost předmětnou stavbu odstranit.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě žalobce navrhl soudu, aby rozhodnutí žalovaného zrušil a aby žalovanému uložil povinnost uhradit žalobci náklady řízení.
4. Nesprávnost rozhodnutí spatřuje žalobce předně v tom, že žalovaný nesprávně vyhodnotil stavbu stožáru pro vlajky a reklamního zařízení jako „ocelovou konstrukci“, přičemž se nevypořádal s předloženými důkazy o druhu a účelu realizovaných staveb z hlediska časové osy. Žalobce zdůraznil, že na pozemku byly nejprve umístěny dva stožáry pro vlajky a teprve s odstupem šesti měsíců k nim byly dodatečně připevněny nosníky s reklamními plochami. Žalovaný se podle žalobce nevypořádal s důkazy o druhu a účelu realizovaných staveb z pohledu předložené projektové dokumentace a fotografií o užívání stavby.
5. Žalobce dále namítal, že se žalovaný nevypořádal s naplněním základních znaků charakterizujících stavbu, zejména jejím účelem, neboť u definované „ocelové konstrukce“ není zřejmý její účel ani způsob využití.
6. Žalovaný podle žalobce pochybil i v tom, že se ztotožnil s účelovým provedením kontrolní prohlídky dne 8. 10. 2015 a povrchním zpracováním protokolu, v němž nejsou záměrně zachyceny systémy vodících kladek s lankem a očky pro umožnění vztyčování a snímání vlajky tak, aby mohl stavbu nazvat „ocelovou konstrukcí“, a to přesto, že žalobce na toto výslovně upozorňoval a vlajky byly vyvěšeny.
7. Žalobce má za to, že se jedná o dvě odlišné stavby, a to v souladu s ust. § 79 odst. 2 písm. a) a b) stavebního zákona. K podpoře těchto skutečností předložil žalobce projektovou dokumentaci ke stožárům pro vlajky i k reklamnímu zařízení. Těmito důkazy se žalovaný podle názoru žalobce dostatečně nezabýval. Žalovaný neprokázal, že se se nejedná o stožáry pro vlajky, které neslouží svému účelu. Rovněž neprokázal, že na stožáry pro vlajky se nesmí nic krom vlajek umísťovat. Jeho tvrzení, že stožár pro vlajky může sloužit pouze pro vlajky, nemá oporu v právních

předpisech. Žalobce má za to, že pokud stavba slouží svému účelu, nejedná se o žádnou novou stavbu, pro kterou by bylo potřeba vydávat nová územní rozhodnutí či stavební povolení. Výklad žalovaného by vedl k absurdním situacím, kdy by např. nepovolená stavba reklamního zařízení umístěná na rodinném domě umožňovala stavebnímu úřadu tuto odstranit včetně rodinného domu.

8. Žalobce zdůraznil, že kromě projektové dokumentace doložil i data realizace a způsoby využívání stavby v časové ose, tyto skutečnosti doložil i fotodokumentací. Žalovaný se však těmito důkazy vůbec nezabýval a historické souvislosti realizace a užívání stožárů pro vlajky zcela ignoroval. Toto přehlížení skutečného stavu vede k absurdní situaci, kdy odstraněním reklamního zařízení zůstanou původní stožáry pro vlajky jako stavba solitéru opatřená systémem kladek a lan k vyvěšování vlajek. Ačkoli tyto stožáry splňují kritéria daná ust. § 79 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, přesto by je měl žalobce odstranit. Na takovou stavbu ovšem nelze aplikovat ust. § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona.
9. Konečně žalobce namítal, že poukazoval-li žalovaný na možnost podat dodatečné stavební povolení k legalizaci stavby, je takové tvrzení nepřezkoumatelné, neboť žalobce takovou možnost využít nemohl. Jedná se o odlišné stavby v režimu ust. § 79 odst. 2 písm. a) a b) stavebního zákona, kdy takové stavby rozhodnutí o umístění stavby ani územní souhlas nevyžadují a nelze na ně aplikovat dodatečné povolení podle ust. § 129 odst. 3 písm. b) stavebního zákona.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě, replika žalobce

10. Ve vyjádření k žalobě žalovaný předně uvedl, že stavební úřad při posouzení předmětné stavby postupoval tak, aby byl zjištěn stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho souhlas s požadavky uvedenými v ust. § 2 správního řádu. Předně se zabýval tím, zda je předmětná konstrukce stavbou, a následně tím, zda se jedná o stavbu vyžadující umístění či povolení stavebního úřadu. Na základě posouzení zejména na místě samém dospěl k závěru, že se jedná o ocelovou konstrukci opatřenou ocelovými nosníky, tedy o ocelovou rámcovou konstrukci, která rozhodnutí či opatření stavebního úřadu vyžaduje. Stavební úřad se přitom neztotožnil se zákonem obcházejícím závěrem žalobce, že se jednalo o spojený „soubor staveb“ (2 stožáry a 2 reklamní zařízení). K námitce žalobce, že se správní orgány nezabývaly předloženými důkazy o druhu a účelu realizovaných staveb z hlediska časové osy, žalovaný uvedl, že ve správních řízeních bylo nepochybně prokázáno, že se jedná o nepovolenou stavbu, která byla provedena bez potřebných rozhodnutí či opatření stavebního úřadu, ať už byla geneze jejího vzniku jakákoli. Účel stavby a otázku, co má být výsledkem stavební činnosti žalobce, stavební úřad zkoumal a prokazatelně zjistil existenci stavby „ocelová konstrukce“ provedené bez územního rozhodnutí či územního souhlasu. Žalovaný se neztotožnil ani s námitkou, že kontrolní prohlídka byla provedena účelově. Součástí protokolu je fotodokumentace, z níž je zřejmé, že stavbu tvoří dva sloupy příčně spojené dvěma nosníky a na obou sloupech tvořících konstrukci jsou umístěné vlajky. K argumentaci žalobce, že se jedná o dvě samostatné stavby (stožáry pro vlajky a reklamní zařízení) žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že zmíněné reklamní zařízení, které je umístěno na nosníku spojujícím dva sloupy, nemůže být samostatnou stavbou tak, jak uvádí žalobce. Stejně tak sloupy, které žalobce označuje jako stožáry na vlajky, nenaplňují funkci stožárů, když nevykazují znaky solitérního svislého zařízení sloužícího výhradně k vyvěšování a snímání vlajek. Tuto argumentaci považuje žalovaný za zcela účelovou ve snaze dosáhnout realizace a legalizace požadované stavby (dle názoru žalovaného stavby pro reklamu) bez zákonem stanovených požadavků, postupů a povolení.
11. Žalovaný uzavřel, že stavební úřad v řízení o odstranění stavby prokázal, že zjištěná stavba ocelové konstrukce je stavbou vyžadující územní rozhodnutí nebo územní souhlas, bez nichž je stavbou nepovolenou. Žalovaný v odvolacím řízení v souladu se zákonem přezkoumal soulad

napadeného rozhodnutí stavebního úřadu a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy, a správnost napadeného rozhodnutí v rozsahu námitek žalobce. Obě rozhodnutí byla podle jeho názoru přesvědčivě a přezkoumatelně odůvodněna. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

12. V reakci na vyjádření žalovaného byla soudu doručena replika, v níž žalobce především setrval na své argumentaci uvedené v žalobě. Má za to, že žalobce ve svých úvahách pouze spekuluje, neboť pokud žalobce při budování stožárů pro vlajky provedl výkopové a betonážní práce v souladu s projektovou dokumentací zpracovanou ke stavbě stožárů pro vlajky, nešlo a nemohlo jít o budování základů pro „ocelovou konstrukci“. Vznikla-li dodatečným přidáním nosníků s reklamními plochami ke stávajícím stožárům „ocelová konstrukce“, nelze u stávajících stožárů pro vlajky umístěných v souladu s ust. § 79 odst. 2 písm. a) stavebního zákona aplikovat odstranění ani dodatečné povolení stavby. Podle žalobce bylo povinností žalovaného prokázat, že spojením dvou staveb vznikla stavba jiná, plnící odlišnou funkci a účel od staveb původních, a nařídít uvedení v původní stav tak, aby bylo reklamní zařízení odstraněno a stožáry pro vlajky splňovaly dané parametry, toto však neučinil.
13. Dne 16. 5. 2017 bylo soudu doručeno doplnění žaloby, v němž žalobce namítal, že stavební úřad svým postupem porušil ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Stavební úřad dne 22. 10. 2015 oznámil účastníkům zahájení řízení o odstranění stavby a následně pokračoval v řízení vydáním rozhodnutí o nařízení odstranění stavby, aniž by dal účastníkům řízení možnost se před vydáním rozhodnutí ve věci vyjádřit. Povinnost vyplývající z ust. § 36 odst. 3 správního řádu splní správní orgán tím, že účastníkům oznámí, že ukončil shromažďování podkladů a současně jim stanoví lhůtu pro vyjádření se k nim. Tuto povinnost však nelze považovat za splněnou tím, že správní orgán účastníkovi řízení doručí rozhodnutí, z jehož odůvodnění lze vyčíst, jaké důkazy byly provedeny.

IV. Posouzení věci soudem

14. Zdejší soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
15. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, kterým bylo žalobci nařízeno odstranění stavby „ocelové konstrukce“, kterou správní orgán prvního stupně ve výroku rozhodnutí popsal jako dva ocelové sloupy spojené dvěma ocelovými nosníky (ve výšce 1,6 m a ve výšce 7,0 m), které jsou zabetonovány do betonových patek.
16. Podle ust. § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.
17. Podle ust. § 2 odst. 3 věty první stavebního zákona se stavbou se rozumí veškerá stavební díla, která vznikají stavební nebo montážní technologií, bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, použité stavební výrobky, materiály a konstrukce, na účel využití a dobu trvání.
18. Mezi žalobcem a žalovaným není sporné, že konstrukce postavená na pozemku žalobce je stavbou ve smyslu § 2 odst. 3 stavebního zákona, a že tato stavba byla provedena bez územního rozhodnutí či územního souhlasu. Jádrem sporu však zůstává otázka, zda se jedná o stavbu vyžadující územní rozhodnutí nebo územní souhlas a stavební povolení nebo ohlášení stavebnímu úřadu, či nikoliv. Žalobce trvá na tom, že na pozemku byly nejprve postaveny dva stožáry pro vlajky, na něž byly s odstupem času připevněny nosníky s reklamním zařízením, přičemž se jedná o dvě odlišné stavby, z nichž ani jedna podle ust. § 79 odst. 2 písm. a) a b)

stavebního zákona nevyžaduje rozhodnutí o umístění stavby ani územní souhlas. Žalovaný má naproti tomu za to, že se nejedná o vlajkové stožáry spojené s reklamním zařízením, ale o ocelovou rámovou konstrukci, která rozhodnutí stavebního úřadu vyžaduje.

19. Soud konstatuje, že § 79 odst. 2 stavebního zákona obsahuje výčet druhů staveb a zařízení, které nevyžadují územní rozhodnutí ani územní souhlas. Zde uvedený výčet je taxativní, tzn., že tato výjimka z posouzení stavebním úřadem se vztahuje výhradně na zde vyjmenované stavby. Z povahy věci se jedná o nejjednodušší záměry, které jsou z hlediska územního méně významné a u kterých není potřeba kontroly stavebním úřadem. Jde o stavby a zařízení, které svým rozsahem a charakterem neohrožují veřejný zájem ani oprávněné zájmy ostatních osob (zejména vlastníků sousedních pozemků).
20. Soud nepřisvědčil námitce žalobce, že na pozemku byly postaveny dvě samostatné stavby, které dle ust. § 79 odst. 2 písm. a) a b) stavebního zákona nevyžadovaly územní rozhodnutí ani územní souhlas. Ačkoli žalobce tvrdil, že se jednalo o stožáry na vlajky a o reklamní zařízení, s touto argumentací se soud neztotožnil. Soud má obdobně jako žalovaný za to, že stavební úřad při posouzení předmětné stavby postupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Za účelem posouzení, zda se jedná o stavbu vyžadující rozhodnutí stavebního úřadu, správní orgán prvního stupně nařídil ohledání na místě stavby, z něhož byl pořízen protokol s fotodokumentací. Z protokolu vyplývá, že se na pozemku nacházejí dva sloupy, které jsou ve výšce 1,6 m a cca 7,0 m spojené ocelovými nosníky, jedná se tedy o ocelovou konstrukci, zabetonovanou v zemi, která má výšku cca 7 m. V odůvodnění napadeného rozhodnutí stavební úřad dostatečně a přesvědčivě objasnil, proč nelze předmětnou stavbu považovat za stožár pro vlajky a reklamní zařízení, jak tvrdil žalobce.
21. Vzhledem k tomu, že stavební zákon neobsahuje výklad pojmu stožár pro vlajky ve smyslu ust. § 79 odst. 2 písm. b), stavební úřad musel vycházet z jiných zdrojů (konkrétně vycházel z komentáře ke stavebnímu zákonu a k předmětnému ustanovení – viz *Malý, S.* Stavební zákon. Komentář. 2. aktualizované vyd. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2013), dle nichž stožár pro vlajku je solitérní svislé technické zařízení, resp. osamělá kolmá stavba. Omezení stožáru pro vlajky spočívá jednak v maximální možné výšce (8 m), jednak v účelu takového stožáru – vždy se musí jednat o stožár určený výlučně pro vlajky a nikoli pro jiné účely. Výklad, že jako stožáry pro vlajky lze považovat jen stožáry sloužící tomuto jedinému účelu, považuje soud za zcela logický a správný. Jak bylo uvedeno výše, výjimka z posouzení stavebním úřadem dle ust. § 79 stavebního zákona se vztahuje pouze na taxativně vymezené stavby, u nichž nehrozí střet s veřejným zájmem či oprávněnými zájmy ostatních osob. Pokud zákon jako jednu z těchto výjimek uvádí stožáry pro vlajky, je zřejmé, že sem spadají jen stožáry sloužící výhradně k vyvěšování vlajek. Naopak by odporovalo smyslu tohoto ustanovení, aby pod tuto kategorii byly řazeny i stožáry sloužící vedle vyvěšování vlajek i k jiným účelům.
22. Soud má ve shodě se žalovaným za prokázané, že předmětná stavba postavená na pozemku žalobce není určena výlučně k vyvěšování vlajek. Soud nepochybně, že sloupy, které jsou součástí stavby, byly opatřeny kladkovými systémy s lanky pro vztýčování a snímání vlajky, a že vlajky skutečně byly na sloupech vyvěšovány. Pokud žalobce namítal, že kontrolní prohlídka proběhla účelově, jelikož v protokolu nejsou zachyceny systémy vodících kladek s lankem a očky, tomuto tvrzení soud nepřisvědčil. Z fotodokumentace pořízené na kontrolní prohlídce, která je součástí spisu, je zřejmé, že na obou sloupech tvořících ocelovou konstrukci jsou pověšeny vlajky. Na druhou stranu však nelze pominout, že se nejednalo o solitérní stavby stožárů, ale o dva stožáry spojené příčnými ocelovými nosníky, na nichž jsou připevněna dvě reklamní zařízení o velikosti 20 × 40 cm, což jako celek tvoří rámovou konstrukci. Jednalo se tak o ocelovou konstrukci zjevně sloužící i k jinému účelu než k vyvěšování vlajek. Předmětnou stavbu proto

nelze považovat za stožár pro vlajky nevyžadující rozhodnutí o umístění stavby ve smyslu ust. § 79 odst. 2 písm. b) stavebního zákona.

23. Soud nepřisvědčil ani námitce, že jednou ze staveb byla stavba reklamního zařízení o velikosti 20 × 40 cm, které ve smyslu § 79 odst. 2 písm. a) stavebního zákona nevyžadovalo rozhodnutí stavebního úřadu. Tato argumentace nemůže obstát již z toho důvodu, že reklamní zařízení (plechová reklamní tabule) umístěné na ocelovém nosníku spojujícím dva sloupky není samostatnou stavbou, ale jedná se o součást ocelové konstrukce popsané ve výroku rozhodnutí. Celá konstrukce pak svými rozměry zjevně neodpovídá rozměrům reklamního zařízení dle ust. § 79 odst. 2 písm. a) stavebního zákona.
24. Z uvedených důvodů stavba postavená na pozemku žalobce (konstrukce složená ze sloupů spojených dvěma ocelovými nosníky) neodpovídá požadavkům na stožár pro vlajky ve smyslu ust. § 79 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, ani reklamnímu zařízení ve smyslu ust. § 79 odst. 2 písm. a) stavebního zákona. Stavba ocelové konstrukce složená ze sloupů a příčných nosníků osazená reklamními zařízeními není vyjmenovaná mezi stavbami nevyžadujícími rozhodnutí o umístění stavby či územní souhlas, a jako taková musí být umístěna a povolena dle stavebního zákona. Vzhledem k tomu, že stavba byla provedena bez potřebného územního rozhodnutí a současně stavba nebyla dodatečně povolena, správní orgány tedy postupovaly v souladu se zákonem, pokud nařídily její odstranění.
25. Soud má stejně jako žalovaný za to, že vzniklá ocelová konstrukce měla vzhledem ke své podobě a umístění (těsně u připravovaného sjezdu z dálnice) zřejmě sloužit k umístění většího reklamního panelu, přičemž takováto stavba by nepochybně vyžadovala územní rozhodnutí či územní souhlas. Argumentace žalobce spočívající v tom, že se nejedná o jednu stavbu, ale o spojení dvou staveb, z nichž žádná nepodléhá územnímu rozhodnutí, tedy byla jen účelovou argumentací obcházející zákon ve snaze dosáhnout realizace stavby bez zákonem stanovených požadavků a povolení.
26. Pokud žalobce namítal, že se správní orgány dostatečně nevypořádaly s předloženými důkazy „o druhu a účelu realizovaných staveb z hlediska časové osy“, soud opětovně konstatuje, že předmětem řízení o nařízení odstranění stavby byla stavba „ocelové konstrukce“ vymezená ve výroku napadeného rozhodnutí. Stavební úřad posuzoval stavbu již hotové ocelové konstrukce ve stavu, v jakém byla zjištěna při kontrolní prohlídce, bez ohledu na to, jakým způsobem, kdy a v jaké podobě stavba postupně vznikala. Otázka geneze vzniku stavby nebyla v řízení o nařízení odstranění stavby relevantní, správní orgány proto nepochybily, pokud se předloženými důkazy z tohoto hlediska podrobněji nezabývaly.
27. Soud nepřisvědčil ani námitce, že se žalovaný nevypořádal s naplněním základních znaků charakterizujících stavbu, neboť u stavby ocelové konstrukce není zřejmý její účel ani způsob využití. Jak správně uvedl žalovaný, dle § 2 odst. 3 stavebního zákona není pro určení, zda se určitá konstrukce, výrobek či zařízení považuje za stavbu, rozhodné její stavebně technické provedení, použité stavební výrobky, materiály a konstrukce, účel využití a doba trvání. Správní orgány proto nebyly povinny se pro účely vyslovení závěru o naplnění znaků charakterizujících stavbu účelem využití stavby zabývat.
28. Důvodnou soud neshledal ani námitku, že výklad žalovaného vede k absurdní situaci, kdy odstraněním reklamního zařízení zůstanou původní stožáry pro vlajky jako stavba opatřená systémem kladek a lan k vyvěšování vlajek. Žalobci byla napadeným rozhodnutím uložena povinnost odstranit stavbu popsanou ve výroku rozhodnutí (tj. stavbu dvou ocelových sloupů spojených dvěma ocelovými nosníky, včetně betonových patek), nic mu však nebrání, aby (i na stejném pozemku a na téže místě) realizoval stavbu odpovídající § 79 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, tzn. stožáry sloužící výhradně k vyvěšování vlajek.

29. Konečně soud nepřisvědčil ani námitce, že tvrzení žalovaného, že žalobce měl možnost podat dodatečné stavební povolení, bylo nepřezkoumatelné. Ačkoli v celém průběhu řízení namítal, že předmětná stavba územní rozhodnutí či územní souhlas nevyžadovala, bylo mu známo, že stavební úřad stavbu posoudil jako stavbu ocelové konstrukce, která rozhodnutí stavebního úřadu vyžaduje. Stavební úřad proto postupoval v souladu se zákonem, pokud žalobce řádně poučil o možnosti podat žádost o dodatečné povolení stavby. Skutečnost, že se žalobce neztotožnil s právním názorem správního orgánu, nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
30. Pokud žalobce v doplnění žaloby namítal, že stavební úřad porušil ust. § 36 odst. 3 správního řádu, soud konstatuje, že rozšiřovat žalobu o nové žalobní body lze jen v rámci dvouměsíční lhůty pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 in fine ve spojení s ust. § 72 odst. 1 s. ř. s.). Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 13. 9. 2016 a lhůta pro podání žaloby uplynula dne 14. 11. 2016. Doplnění žaloby bylo soudu doručeno až dne 16. 5. 2017, rozšíření žaloby o tento žalobní bod tedy bylo provedeno po lhůtě stanovené zákonem. Z uvedeného důvodu k tomuto bodu soud nemohl přihlížet ani jej přezkoumávat.

V. Závěr a náklady řízení

31. Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
32. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, pročez mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 20. prosince 2018

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu